

næsten troe", siger den engelske Avis, „at „Oesterreichische Zeitung“ har villet gjøre Nar af sin egen Herre, naar den paastaar, at det chinesiske Felttog vil have tilfølgende, at de Franke atter faae Velighed til at lære den engelske Militair-organisations Strøbeligheder at kjende. Frankmandene ere endnu saa befastigede med den hoist behagelige Opdagelse, som de have gjort i det italienske Felttog med Hensyn til den østerrigske Militairorganisations Strøbeligheder, at de ikke kunne ffænte de Opdagelser, de muligvis kunne gjøre i det chinesiske Felttog, nogen alvorlig Tanke“.

„Advertiser“ vil vide, at Regjeringen har ifinde at sende 40 Krigsskibe til China. Det indiske Postdampskib blev opholdt en heel Dag for at modtage bestemte Instruxer til de Tropper, der skulle sendes fra Indien til China.

„Times“ er nu mindre fredelig findet i Anledning af St. Juan-Spørgsmaal. Den opfordrer til Standhaftighed, da den engelske Regjeringes Eftergiveness ligesoverfor de amerikanske Fordringer truer med at nedslaae England i Europas Agtelse.

„Herald“ flaaer paa, at der hersker Uenighed i Cabinetet om de kinesiske Anliggender og befrugter, at Lord Palmerston lægger for megen Vægt paa Herr Milner Gibsons „sentimentale Fordomme“. Tidligere behede „Herald“ selv til Gibsons Fordomme. Det var paa den Tid, Manchester-skolen understøttede Ministeriet Derby.

De forskjellige til Lord Franklins Expedition hørende Reliquier skulle opbevares i den store Villedsal i Greenwich-Hospitalet, hvor der findes saamange Minder om afdøde Søhelte, blandt andre den Uniform, i hvilken Nelson sked.

Alderman John Carter, en Uhrmager, er bleven valgt til Lord Mayor i London.

Frankrig.

„La Patrie“ meddeler, at Freden vil blive sluttet i næste Uge. Den Tractat, der skal underskrives i Zürich, vil stadfæste Villafranca-Præliminairerne, medens de øvrige af det italienske Spørgsmaal opstaaede Vanskeligheder skulle afgjøres af en høiere Domstol, hvormed aabenbart maa menes en Congres.

Den franske Presens Beskræbelse for at erholde større Frihed fortsattes med den største Energi. Journalisterne blise hver Dag dristigere. Trods „Moniteurs“ utvetydige Erklæring, at Abarfelsesystemet er optaget i Keiser-rigets Forfatning og ikke kan afslides derfra, lade Bevægelsens Ledere, som om de troe, at Keiseren maa have til Hensigt at ophæve det og fremføre det ene Argument efter det andet for at bevise, hvor urimeligt det er, ligesom om Hertugen af Paduas Circulaire slet ikke var til.

Keiseren vil først den 10de October vende tilbage til Paris, hvor man ventte hans Hjemkomst med Utaalmodighed i Haab om en eller anden Udtalelse af ham, der vil være ifand til at oplære Situationen.

Det blotte Rygte om Prinds Napoleons Udnævnelse til Konge af Etrurien har sat Levebrødsmandene i stærk Bevægelse; under hans Fraværelse er der nemlig allerede indløbet en uhyre Mængde Ansøgninger om Ansættelse i det nye Kongerige.

Keiseren skal have til Hensigt at opreise en Mindestøtte i Compiegne paa det Sted, hvor Komfuen af Orleans den 24de Juni 1430 toges tilfange.

Fra Marseille telegrapheres, at Regjeringen hyrer en Mængde Skibe, der skulle gaae til China.

England.

Wien. Udnævnelsen af Erkebiskop Ferdinand Mar til General-Gouverneur i det venetianske Gebeet vil blive publiceret, umiddelbart efterat Fredstractaten er underskrevet. Provindsen vil faae liberale Institutioner, men de Indrømmelser, som Østerrig i denne Henseende have gjort, skulle dog ikke ubstrække sig til de militaire Anliggender, og Garnisonerne vilde som følge heraf i intet Tilfælde komme til at bestaae af italienske Tropper.

Det lader til, at man agter i Hannover at gjøre Forsøg paa at reise den gamle politiske Atmosfære ved Hjalp af et nyt politisk Weir. Ibetiminde synes en Artikel i „Neue Hannoverische Zeitung“ at bentevise dertil. „Erfarber Zeitung“ utvæde nemlig for kort Tid siden, at den preussiske Regjering ikke havde nogen Anledning til at optræde mod Reformbevægelserne, saalænge som disse ikke overstred Lovlighedens Grændser, hvilket de ikke hidtil havde gjort. Dertil svarer nu det officielle Organ: „Man betænker ikke, at Bevægelsen allerede har foreladt det forfatningsmæssige Spor, og at man ifølge den historiske Erfaring til enhver Tid meget let kan sætte den store Hob i Bevægelse ved en planmæssig Agitation, men at det er umuligt at berolige Mængden, naar den først er opbudt. Heller ikke synes man at betænke, at alle bestaaende Samskindsklasser kunne undergraves, indtil en Revolution udbryder, uden at man behøver at funde mod nogen Paragraph i Kriminalloven.“

Den berømte Geograph Carl Ritter i Berlin fulgte snart efter sin Ven og Lærer Alexander v. Humboldt. Humboldt gav den første Impuls til den videnskabelige Metode, efter hvilken Geographien i den senere Tid blev lært paa Universiteterne og i Skolerne under Ritters Vejledning. Carl Ritter blev 81 Aar gammel.

— Efterat „Wiener Zeitung“ i sig paa hinanden følgende Artikler om Forbundsreformen har søgt at paavise de nærværende nationale Bevægelsers Uholdbarhed, anser den i en Artikel af 1ste Octbr. det for Pligt ogsaa at udtale sine egne positive Anskuelser om dette Spørgsmaal. Disse Anskuelser indeholdes i følgende Sætning: „Hvad vi ville, hvad vi ansee

for muligt, hvad vi betragte som den rette Vej for en Forbundsreform, det er Befordringen af Nationens sædles Interesser, Oprettelsen af sædles Rettsinstitutioner og Udviklingen af det hele Forbundsterritoriums nationale Kræfter“.

— En Correspondent til „Sfid. Post“ skriver fra Paris: Efter al Sandsynlighed vil Fredstractaten mellem Frankrig og Østerrig allerede om et Par Dage høre til de afgjorte Sager. Paa Separatfreden mellem de to Keiserer skal der følge en almindelig Congres. Østerrig opstiller ifær to Betingelser for dennes Sammentalselse. For det første forlanger det, at ikke blot de fem Stormagter, men ogsaa Spanien, Portugal og Sverrig skulle have Udgang til Congressen, fordi disse otte Magter ere Garanter for Congressacten af Aaret 1815. For det andet forlanger Østerrig, at forend Congressen sammenskales, skal det bestemt afgjøres, hvilke Spørgsmaal den skal befæstige sig med. Correspondenten vil vide, at Frankrig er enigt med Østerrig med Hensyn til det første, men ikke med Hensyn til det andet Punkt.

Italien.

Italienerne forsomme intet Middel, for at Afgjørelsen af Mellemitaliens Skjæbne og den mulige Gjenindsættelse af de fordrevne Kyvster ved Hjalp af en fremmed Stridsmagt skal møde saa mange Vanskeligheder som muligt i allerede fuldbredede Kjendsgjæringer. Den toscanske Regjering har saaledes erklæret, at den kun handler i den folkevalgte Kong Victor Emanuels Navn og har flaaet Mont forsynet med hans Bryllbillede. Overalt søger man at tilveiebringe en fuldstændig Genhed i Mont, Maal, Vægt og Løb, og man har bestemt, at der for Eftertiden ikke behøves noget Pas for at reise fra det ene Sted i Italien til det andet. Forbindelsen er saa godt som fuldstændig, og Cabinetet i Turin er nu befæstiget med at faae den sanctioneret af de andre Magter. I denne Hensigt har det tilfille Frankrig, England, Rusland og Preussen en Circulaire depeche, hvori det søges at godtgjøre, at Foreningen ingenlunde forstærker den europæiske Ligevægt, eller er af en saadan Natur, at den kan vække Frygt hos Noen.

Ifølge „Le Courrier de Paris“ skal der være udbrudt Uroligheder paa Sicilien. De seneste Breve fra Palermo berette, at talrige Fængslinger have fundet Sted.

„Correspondance Havas“ meddeler, at Kong Franz med Dronningen og Grev Trappani er reist til Portici, og at det er høvet over enhver Tvivl, at han skal have en Sammentalselse med Paven i Terracino.

Nationalforsamlingen i Bologna bestaaer af 124 Medlemmer: deraf 2 Kyvster, 7 Marquiser, 28 Grever, 3 Riddere, 4 Officerer, 14 Professorer og Lærde, 24 Advocater og 23 Godsbesiddere, Hjemmænd og Industribevende.

I Regationerne har man fulgt det af de øvrige provisoriske Regjeringer givne Exempel, opplantet Huset Savoyens Vaaben, besalet Embedsstanden og Armeen at aflægge Kongen Troskabseden og forordnet, at alle offentlige Actstykker skulle indledes med Formularen: Under Hans Majestæt Kong Victor Emanuels Regjering.

Papst Paven kom til Kundskab om Kongen af Sardinien Svar til Deputationen fra Bologna, skal han have sendt Sardinien Selandt ved hans Hof Keisepas.

Ifølge „L'Independance belge“ har man i Kirkestaten opbaet en vidtforvrenet Sammensværgelse, men Regjeringen vover ikke at sænke de Skudige, blandt hvilke findes flere af Landets første Notabiliteter, af Frygt for at røbe sin egen Svagbed og give Signalet til en almindelig Opstand. Garnisonen i Rom er bleven forstærket, medens alle de andre Tropper, som Pavemagten har til sin Raadighed, sendes til Ancona.

Rusland.

„Le Journal de St. Petersbourg“ gjendriver det Rygte, at russiske Officerer skulle have ført Commandoen over de Chinesere, som forsvarede Forterne ved Peihofoden.

Statssecretaren for Kongeriget Polen Geheimeraad Trumowski er den 27de September indtruffen i Warschau. Han er Overbringer af den Østerrætning, at Keiseren midt i næste Maaned vil komme til Warschau, hvor han efter Sigende har sat flere af de ved fremmede Hoffer ansatte russiske Gesandter Stævne.

Afrika.

Marokko, siger „Journal des Debats“, med spydige Hentydninger til den nærværende Tingens Tilstand i Frankrig, Marokko flaaer i Begreb med at udføre den hoist ubehagelige Ceremoni, som en Regjeringsforandring under et Despoti altid er. Det er muligt, at en sliq Regjering kan sikkre Landets Fred, medens Tseherferen lever, men man kan komme til at betale denne Fred dyrt efter hans Død. Den nye Keiser af Marokko drager i denne Tid om i Landet i Epibsen for 25,000 Mand for at modtage sine Underfaatters Sndling. Hvor farligt det vilde være at nægte ham den, viser den nye Souverain ved at lade endel afsluggede Hoveder bære foran sig paa Spydstager som et Tegns paa den Skjæbne, der venter dem, hvis Mishag mod Magtens regelmæssige Overdragelse fra Forgjængeren til Efterfølgeren altfor tydeligt skulle give sig tilkjenbe.

Ifølge „Correspondencia Autografa“ er den marokkaniske Regjering villig til at give den spanske enhver ønskelig Opreisning, og det antages, at denne Beslutning skyldes de engelske Diplomater, der gjøre Alt, hvad der flaaer i deres Magt for at forebygge en Krig i disse Egne.

Johan Nicolai Madvig.

Ersteds i Biesing, imellem Carlsbamm og Rønneby, skal der ligge et Hifferleie, som hedder Madvig, og selv de ældste bornholmste Kirkebøger bære en Mængde Vidnesbyrd om, at der fra hiint Hifferleie er steet jævnlige Indvandring til Bornholm. Derfra kom ogsaa Cla M., som forøvrigt var barnefødt i Hellarv i Staane (1675), men som baade maa have bragt Hovedet og Puffen med sig, siden han drev det til at blive Konstabel og Ryftriver i Svannike, skjønt Bornholmerne, som bekendt, slet ingen Fortjærlighed nære for „de forte Mand“ (Indvandrerne). Baade Cla Søn og Sonneus bleve ligeledes Ryftrivere i Svannike; men det var Sonneus sønnen, som blev Fader til ham, hvis Navn flaaer over nærværende Linier.

J. N. Madvigs Fader var altsaa Poul Antoni M. († 1816), By- og Herredsftriver samt Toldbetjent, Veier, Maaler og Brager i Svannike; hans Moder, Margarethe Benedicte Kosob (født 1775, † 1852), nedstammede derimod fra en af de ældgamle bornholmste Vetter. Født i Svannike 7de August 1804, maatte han allerede tidlig hjælpe sin svagelige Fader med hans mange Enkedsgjæringer, ja endog afholde Auctioner for ham; og han var dog endnu kun tolv Aar, da Faderen døde, efterladende sig en talrig Børneskole i trange Kaar. Men paa en Bistats blev Biskop Münster opmærksom paa den livlige og begavede Dreng, og ved den rige Bornholmerinde, Fru Marie Kosobeds Bistand fik han ham 1817 sat i Frederiksborg Latin-skoles nederste Klasse. I tre Aar gjennemløb Madvig samtlige Skolens otte Klasser, og fjerden Aar gammel blev han 1820 Student med Udmærkelse, ja havde endog vundet Medaillen, hvis han ikke i sit sidste Examenfag, Frankf, havde maattet nøies med laud. Det følgende Aar udmærkedes han ligeledes til 2den Examen. Næste Aar (1821) tog han saa Accessit for den filosofiske Præleopgave, og netop tyve og et halvt Aar gammel (7de Februar 1825) fik han „enstemmig“ laud til filosofisk Attentats. — Det følgende Aar tog han Magistergraden, og endnu samme Aar blev han under Thorlacius' Udenlandsreise Docent og Examinator i latin Philologi ved Kjøbenhavns Universitet. Kun ni Aar vare altsaa henrundne, fra den Tid han først satte sig paa Skolebenken, til han selv med Regjeringens Bestikelse betraakte et af Universitetets Skatbedre; og det er idetmindste forsikkert os, at, da han første Gang examinerede til Artium, maatte han iblandt Andre examinere en, som havde siddet i nærmeste Klasse i Frederiksborg Skole, da han selv traadte ind i den nederste. 1828 tog han Doctorgraden, ansattes samme Aar, efter Thorlacius' Sjemkomst, som Lector, og det næste Aar som Professor. — 1832 blev han tillige Ratts Eftemand som Universitetsbibliothekar og erhvervede sig her iblandt andre Fortjenester ogsaa den, at han gjennembrød den lærde Laugeskræ, saa fra hans Tid har Universitetsbibliotheket flaaet aaben for Alle uden Undtagelse, enten de saa vare stempede med Universitetets Lærdomsstempel eller ikke. 1833 blev han Medlem af Videnskabsnæns Selstabs, 1834 af Ordbogscommissionen, 1837 af Commissionen for Regesta og Diplomatarium, 1841 af Comiteen for en historisk-kritisk Revision af det lgl. Bibliotheks Haandskrifter, og 1848 Underviisningsinspecteur for det lærde Skolevesen.

Men imidlertid havde ogsaa Ulandet fappedes om at høre ham: 1836 blev han saaledes Correspondent af Videnskabsakademiet i Berlin, 1840 Medlem af det nederlandske Institut, 1847 af the philological society i London, 1848 af det lgl. norske Videnskabsfelstabs i Trondhjem osv. osv.

Den lange Række af lærde og aandrige Arbeider, ved hvilke han baade drog Nordens og Ulandets Line paa sig, kunne vi dog ikke her gjengive. Her kun et Par forte An-tydninger. Hans Magisterdisputats indeholdt Bemærkninger til et Par af Ciceros Bøger, og allerede i dem antydedes hans kritiske Methode. Hans kritiske Breve til Schweighersphilologen Drelli (1828) angaaende et Par andre Bøger af Cicero forøgede den Afsælse, han alt havde vundet i Udflyd; selv Drelli, som dog var angreben, maatte erkende hans Storhed som Kritiker. Hans Doctordisputats handlede naturligvis den vundne Afsælse, og „mere og mere bare hans Skrift og Tale Præg af kraftige og omfattende Studier“. Under en Forelæsning over „Almindelig Grammatik“ (1831) grundfæstede og klarede han sin Spregbetragtning, hvis Retning han dog først angav i en Afhandling „Om Kjønnen i Sprogen, ifær i Sanskrit, Latin og Græsk“ (1835). Sin Afsælse vedblev han at befæste ved en Mængde Programmer af kritisk-grammatisk og anti-quisit-historisk Indhold samt ved kritiske Udgaver af cicero-niske Skrifter. „Hans grundige kritiske Studier, hans Starpsindighed i at ordne og adskille, hans nærværende Flid saavel paa de grammatikalske Formers Oprindelse og Udvikling som paa Spregets Værgelse overhovedet, gjøre ham fortrinlig skiltet til i den Henseende at udrette noget betydeligt“. Og han udrettede noget betydeligt. Hans Hovedværker, hær i sin Retning, ere hans Udgave af Ciceros „De finibus bonorum et malorum“ og hans latinske Grammatik, hvilken sidste blev oversat i en Mængde Spreg og lagt til Grund ved Behandlingen af endnu flere. Ved sin kraftige, strengt gjenomsørte Medskand med forældede Vnskuelser, ved det nye og klare Lys, hvori den fremstillede sin Gjenstand, har den ikke alene tilkæmpet sig almindelig Afsælse hos alle yngre og dygtigere Spregmand i hele den rige Verden, men den har gjort Grofe i Spregbehandlingen. Rast og Madvig ere en Tøkkelsjærne paa Nordens sproglig-videnskabelige Himmel, som sent skal forvulkes. Men det maatte gaae Madvig som Rast: det var umuligt andet, end at hans hjærre og hærhus-løse Kamp imod alt det Sammenfælede og Overfladiske, som